

Αριθμός	301/2018			
ΤΟ	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	ΤΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ	ΠΑΓΟΥ
Δ΄	Πολιτικό			Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Μαρία Τζανακάκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 3 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Του αναιρεσιόντος: Δ. Α. του Ε., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αναστάσιο Δούκα, που δήλωσε στο ακροατήριο ότι ανακαλεί την από 2-11-2017 δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και παρίσταται. Των αναιρεσιβλήτων: 1) Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "Τ. και Σία ΟΕ", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Γ. Μ. του Ν., κατοίκου ..., οι οποίοι δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο και 3) ΝΠΙΔ με την επωνυμία "ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ" και συντεταγμένα "'ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδικού εκ του νόμου διαδόχου της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "...", της οποίας η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ιωάννη Παντελίδη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 20-12-2004 αγωγή του ήδη αναιρεσιόντος, που κατατέθηκε το Μονομελές Πρωτοδικείο Καβάλας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 228/2005 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 659/2006 του Τριμελούς Εφετείου Θράκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσιών με την από 3-9-2007 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν μόνο ο αναιρεσιών και το 3ο των αναιρεσιβλήτων όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Μαρία Τζανακάκη διάβασε την από 26-10-2017 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή και των δύο αναιρετικών λόγων της από 3-9-2007 (αρ. καταθ. 60/2007) αίτησης για την αναίρεση της υπ' αριθμ. 659/2006 οριστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, που εκδόθηκε με την ειδική διαδικασία του άρθρ. 681Α ΚΠολΔ και ειδικότερα, του 1ου αναιρετικού λόγου εκ του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ και του 2ου αναιρετικού λόγου εκ του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Κατά την έννοια του άρθρου 576 παρ. 2 ΚΠολΔ, αν κατά τη συζήτηση της αναίρεσης δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί αλλά δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κάποιος από

τους διαδίκους, ο Άρειος Πάγος ερευνά αυτεπαγγέλτως, αν ο απολειπόμενος διάδικος επέσπευσε εγκύρως τη συζήτηση, οπότε συζητεί την υπόθεση σαν να ήταν παρόντες οι διάδικοι, ή, αν τη συζήτηση επέσπευσε ο αντίδικος του απολειπομένου διαδίκου, οπότε εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η κλήση για συζήτηση δεν επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα ο Άρειος Πάγος κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση και η υπόθεση επαναφέρεται για συζήτηση με νέα κλήτευση. Στην αντίθετη περίπτωση προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί (ΑΠ 242/2015, ΑΠ 546/2015, ΑΠ 1726/2013).

Στην προκειμένη περίπτωση από τα πρακτικά της δίκης και τα διαδικαστικά έγγραφα προκύπτει ότι η κρινόμενη από 3-9-2007 (αρ. .../2007) αίτηση αναίρεσης κατά της υπ' αρ. 659/2006 οριστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, είχε προσδιοριστεί για τη σημερινή δικάσιμο, με αριθμό πινακίου 5, σύμφωνα με την κάτω από αυτήν Πράξη της Προέδρου του Τμήματος (άρθρ. 568 παρ. 2-4 ΚΠολΔ). Εξάλλου, από τις υπ' αρ. ... /29-8-2017 εκθέσεις επίδοσης της αρμόδιας δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Καβάλας, Κ. Α.-Ν., τις οποίες προσκομίζει και επικαλείται νόμιμα ο αναιρεσείων, προκύπτει ότι, μετά από έγγραφη παραγγελία του πληρεξουσίου δικηγόρου του αναιρεσείοντα, ο οποίος επισπεύδει τη συζήτηση της αναίρεσης, αυτή κοινοποιήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα κατ' άρθρ. 130 παρ. 1 ΚΠολΔ στην 1η αναιρεσίβλητη, ομόρρυθμη εταιρεία και κατ' άρθρ. 128 παρ. 4 ΚΠολΔ, με θυροκόλληση, στον 2ο αναιρεσίβλητο, για να παραστούν κατά την ανωτέρω δικάσιμο (βλ. επίσης συνημμένη στην υπ' αρ. ...29-8-2017 έκθεση επίδοσης την με ίδια ημερομηνία απόδειξη παραλαβής εγγράφου από τον Αξιωματικό Υπηρεσίας του ΑΤ Χρυσούπολης Καβάλας και την από 30-8-2017 βεβαίωση παραλαβής των ΕΛΤΑ Καβάλας). Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την απόφαση αυτή πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, δεν εμφανίστηκαν η 1η και ο 2ος των αναιρεσιβλήτων, ούτε και κατέθεσαν δήλωση μη παράστασης, κατ' άρθρ. 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, αλλά παραστάθηκαν νομίμως και προσηκόντως μόνον ο επισπεύδων τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης αναιρεσείων και το 3ο αναιρεσίβλητο ΝΠΔ με την επωνυμία ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ και χάριν συντομίας ΕΚ. Επομένως, αφού η 1η και ο 2ος αναιρεσίβλητοι δεν εμφανίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, αν και κλητεύτηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα, πρέπει, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 576 παρ. 2 περ. α' και γ' ΚΠολΔ να προχωρήσει η συζήτηση της αίτησης αναίρεσης ως προς τους λοιπούς διαδίκους, που εκπροσωπούνται νόμιμα από πληρεξούσιο δικηγόρο και παρά την απουσία αυτών. Εξάλλου, η κρινόμενη από 3-9-2007 (αρ. .../2007) αίτηση για την αναίρεση της παραπάνω υπ' αριθμ. 659/2006 οριστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, που εκδόθηκε με την ειδική διαδικασία των διαφορών για ζημίες από αυτοκίνητο καθώς και από τη Σύμβαση ασφάλισης αυτού (άρθρ. 681Α ΚΠολΔ), έχει ασκηθεί νόμιμα και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των κατ' ιδίαν λόγων αυτής (άρθρο 577 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ). Από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 300, 330 εδ. β' και 914 ΑΚ συνάγεται, ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση ζημίας και αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε

παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Μορφή υπαιτιότητας είναι και η αμέλεια, η οποία υπάρχει, όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια, που απαιτείται στις συναλλαγές, δηλαδή αυτή, που αν καταβαλλόταν, με μέτρο τη συμπεριφορά του μέσου συνετού και επιμελούς ανθρώπου του κύκλου δραστηριότητας του ζημιώσαντος, θα καθιστούσε δυνατή την αποτροπή του παράνομου και ζημιογόνου αποτελέσματος. Αιτιώδης σύνδεσμος υπάρχει, όταν η παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του δράστη ήταν, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ικανή, κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη ζημία και την επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, ότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αποδειχθέντα, επιτρέπουν το συμπέρασμα να θεωρηθεί, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, ορισμένο γεγονός ως πρόσφορη αιτία της ζημίας υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, γιατί είναι κρίση νομική, αναγόμενη στην ορθή ή μη υπαγωγή από το δικαστήριο της ουσίας των διδαγμάτων της κοινής πείρας στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Δεν αποκλείεται καταρχήν η ύπαρξη του αιτιώδους συνδέσμου από το γεγονός, ότι στο αποτέλεσμα συνετέλεσε και συνυπαιτιότητα του βλαβέντος, εφόσον δεν διακόπτεται ο αιτιώδης σύνδεσμος. Ειδικότερα, από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι οι έννοιες της αμέλειας και της συνυπαιτιότητας είναι νομικές και επομένως η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τη συνδρομή ή όχι συντρέχοντος πταίσματος του ζημιωθέντος κατά την επέλευση της ζημίας, υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου ως προς το εάν τα περιστατικά, που το δικαστήριο της ουσίας δέχεται ανελέγκτως ως αποδειχθέντα, συγκροτούν την έννοια του συντρέχοντος πταίσματος. Αντιθέτως, ο καθορισμός της βαρύτητας του πταίσματος και του ποσοστού, κατά το οποίο πρέπει να μειωθεί η αποζημίωση, αφορά εκτίμηση πραγμάτων, που δεν ελέγχεται ακυρωτικώς. Τα πιο πάνω έχουν εφαρμογή και στην περίπτωση του άρθρου 10 του ν. ΓΠΝ/1911, ως προς την υπαιτιότητα των οδηγών των συγκρουσθέντων αυτοκινήτων, κατά το οποίο είναι εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ. Εξάλλου, η παράβαση διατάξεων του ΚΟΚ δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα στην επέλευση αυτοκινητικού ατυχήματος, αποτελεί όμως στοιχείο, η στάθμιση του οποίου από το δικαστήριο της ουσίας θα κριθεί σε σχέση με την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συγκεκριμένης πράξης και του επελθόντος αποτελέσματος (ΑΠ 52/2016, ΑΠ 848/2015, ΑΠ 869/2013), ενώ μόνη η τήρηση των ελαχίστων υποχρεώσεων που επιβάλλει ο ΚΟΚ, στους οδηγούς των οχημάτων κατά την οδήγησή τους, δεν αίρει την υποχρέωσή τους να συμπεριφέρονται και πέραν των ορίων τούτων, όταν οι περιστάσεις το επιβάλλουν για την αποτροπή ζημιογόνου γεγονότος ή τη μείωση των επιζήμιων συνεπειών (ΑΠ 1500/2002, ΑΠ 1070/2001). Περαιτέρω, από το άρθρο 12 και 19 του Ν. 2696/1999 (ΚΟΚ), ορίζονται υποχρεώσεις και κανόνες προς τους οποίους πρέπει να συμμορφώνεται ο οδηγός κάθε οχήματος, προκειμένου να αποφεύγονται, κατά το δυνατόν, ατυχήματα πεζών και οχημάτων. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 12 παρ. 1, ορίζεται ότι "οι χρησιμοποιούντες τις οδούς, πρέπει, να αποφεύγουν οποιαδήποτε συμπεριφορά, η οποία είναι ενδεχόμενο μεταξύ άλλων να εκθέσει σε κίνδυνο πρόσωπα, ενώ οι οδηγοί υποχρεούνται να οδηγούν με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή τους". Επίσης, α) κατά το άρθρ. 19 παρ. 1 "ο οδηγός του οδικού οχήματος, επιβάλλεται να έχει τον έλεγχο του οχήματός του, ώστε να μπορεί σε κάθε στιγμή να εκτελέσει τους απαιτούμενους χειρισμούς", β) κατά το άρθρ. 19 παρ. 2, "ο οδηγός επιβάλλεται να έχει τον έλεγχο του οχήματός του και πρέπει να έχει την επιβαλλόμενη από τις περιστάσεις ταχύτητα, η οποία μπορεί να είναι και κατώτερη της προβλεπόμενης από το

νόμο, κυρίως σε κατοικημένες περιοχές και έχει υποχρέωση να τη μειώνει μέχρι διακοπής της πορείας του, όταν οι περιστάσεις το επιβάλλουν, κατά δε την παρ. 3, "ιδιαίτερα ο οδηγός επιβάλλεται να μειώνει την ταχύτητα του οχήματός του σε τμήματα της οδού με περιορισμένο πεδίο ορατότητας..., πλησίον των ισόπεδων οδικών κόμβων...". Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 1 του Ν. 2696/ 1999-ΚΟΚ για την εφαρμογή του Κώδικα αυτού, νοείται ως ισόπεδος οδικός κόμβος "κάθε ισόπεδη συμβολή, διακλάδωση ή διασταύρωση οδών, συμπεριλαμβανομένων και των ελεύθερων χώρων που σχηματίζονται από αυτές". Εξάλλου, παραχώρηση προτεραιότητας κατά το ίδιο άρθρο 2 του ΚΟΚ είναι "η υποχρέωση οδηγού οχήματος να μη συνεχίσει ή επαναλάβει την κίνηση ή τους ελιγμούς του, εάν, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο μπορεί να υποχρεώσει τους οδηγούς άλλων οχημάτων να μεταβάλλουν απότομα την κατεύθυνση ή την ταχύτητα των οχημάτων τους..." (ΑΠ 144/2017). Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 26 παρ. 1 και 5 του ίδιου κώδικα ορίζεται ότι "ο οδηγός που πλησιάζει σε ισόπεδο οδικό κόμβο υποχρεούται να καταβάλει ιδιαίτερη προσοχή για να μην προκαλέσει επί του κόμβου κίνδυνο ή παρακώλυση της κυκλοφορίας, ρυθμίζοντας την ταχύτητα του οχήματός του, ώστε να μπορεί να διακόψει την πορεία αυτού για να διέλθουν τα οχήματα που έχουν προτεραιότητα, στους κόμβους δε χωρίς τέτοια σήμανση η προτεραιότητα ανήκει σ' αυτόν που έρχεται από τα δεξιά...". Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών και εκείνων των άρθρων 330 και 914 ΑΚ προκύπτει ότι σε διασταύρωση οδών, όπου δεν υπάρχουν φωτεινοί σηματοδότες ούτε σήμανση, η προτεραιότητα ανήκει μεν στον οδηγό που έρχεται από δεξιά, ο δε οδηγός που κινείται από αριστερά και πλησιάζει σε διασταύρωση υποχρεούται να καταβάλει ιδιαίτερη προσοχή και να μειώσει την ταχύτητα του οχήματός του για να μην προκαλέσει στη διασταύρωση κίνδυνο. Έτσι, η υπαιτιότητα του οδηγού στην επέλευση του αυτοκινητικού ατυχήματος, εφόσον υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συγκεκριμένης παραβάσεως του ΚΟΚ και του επελθόντος αποτελέσματος θα κριθεί με βάση τις διατάξεις αυτές (ΑΠ 1651/2001), δεν αποκλείεται δε κατά τις περιστάσεις να κριθεί συνυπαίτιος και ο οδηγός, ο οποίος πλησιάζοντας σε ισόπεδο κόμβο, αν και είχε προτεραιότητα, κατά παράβαση των ως άνω διατάξεων των άρθρων 12 και 19 ΚΟΚ, δεν οδηγούσε το όχημά του με σύνεση και τεταμένη την προσοχή του, ρυθμίζοντας την ταχύτητά του, ώστε να αποφύγει τυχόν ατύχημα επί του κόμβου (ΑΠ 1658/2002). Επομένως, η προτεραιότητα του τελευταίου δεν είναι απόλυτη, δηλαδή δεν του ανήκει σε οποιαδήποτε απόσταση από της διασταυρώσεως και αν ευρίσκεται την στιγμή της προβολής του εξερχόμενου εκ της δευτερεύουσας οδού αυτοκινήτου. Και τούτο γιατί είναι προφανές, ότι κάποτε δικαιούται να διέλθει από τη διασταύρωση και ο εξ αριστερών κινούμενος οδηγός, όταν δηλαδή μετά από έλεγχο θα διαπιστώσει ότι η διασταύρωση είναι ελεύθερη. "Ελεύθερη" νοείται η διασταύρωση όταν τα εκ δεξιών κινούμενα οχήματα (δηλ. τα έχοντα προτεραιότητα) βρίσκονται σε τέτοια απόσταση απ' αυτήν, που με το επιτρεπόμενο εκάστοτε ανώτατο όριο ταχύτητας να μην προλαβαίνουν να φτάσουν σ' αυτήν, ενώ αντιθέτως ο εξ αριστερών κινούμενος οδηγός (και μη έχων προτεραιότητα) προλαβαίνει να διέλθει (ΑΠ 641/2014, ΑΠ 2142/2013).

Κατά την έννοια του άρθρ. 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδρύεται ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης, όταν από τις παραδοχές της, που περιλαμβάνονται στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της και αποτελούν το αιτιολογικό της, δεν προκύπτουν καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του για ζήτημα με ουσιώδη επίδραση

στην έκβαση της δίκης, με αποτέλεσμα, να μην μπορεί να ελεγχθεί, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόστηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου, που δεν εφαρμόστηκε (Ολ.ΑΠ 1/1999). Ειδικότερα, αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν τα πραγματικά περιστατικά, που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα, δηλαδή για ζήτημα αναφορικά με ισχυρισμό των διαδίκων, που τείνει στη θεμελίωση ή στην κατάλυση του επίδικου δικαιώματος, συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Αντίστοιχα, ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει, όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά, που, είτε είναι κατά το νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διάταξης ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόστηκε, είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα από την εκτίμηση αυτή εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (Ολ.ΑΠ 15/2006). Δηλαδή, δεν υπάρχει ανεπάρκεια αιτιολογίας, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτική, αλλά πλήρη αιτιολογία, αφού, αναγκαίο να εκτίθεται σαφώς στην απόφαση είναι μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε και όχι ο λόγος για τον οποίο αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Συνακόλουθα, τα επιχειρήματα του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση απλώς των αποδείξεων, δεν συνιστούν παραδοχές διαμορφωτικές του αποδεικτικού πορίσματός του και, επομένως, δεν συνιστούν αιτιολογία της απόφασης, ικανή να ελεγχθεί αναιρετικά με τον παραπάνω λόγο για ανεπάρκεια ή αντιφατικότητα, ούτε ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης από το άρθρ. 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, αν το δικαστήριο της ουσίας δεν ανέλυσε ιδιαιτέρως ή διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων, που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς τους (ΑΠ 174/2015, ΑΠ 198/2015, ΑΠ 845/2012). Με τον 2ο λόγο της αίτησης αναίρεσης ο αναιρεσείων αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμέλεια εκ του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, με την αιτίαση ότι το Εφετείο παραβίασε εκ πλαγίου τις ουσιαστικού κανόνα δικαίου διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914 ΑΚ, άρθρο 10 Ν. ΓΠΝ/1911 σε συνδυασμό 12 παρ. 1, 19 παρ. 1-3, 26 παρ. 1 και 5 του Ν. 2696/1999 (ΚΟΚ), καθώς και τα διδάγματα της κοινής πείρας, χωρίς αιτιολογίες, άλλως με ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες, ως προς τις συνθήκες τέλεσης της σύγκρουσης και της συμπεριφοράς των εμπλακέντων σ' αυτήν οδηγών, με συνέπεια να καταλήξει στο εσφαλμένο αποδεικτικό πόρισμα, ότι αποκλειστικά υπαίτιος του ατυχήματος είναι ο αναιρεσείων, ενώ, εάν εφάρμοζε σωστά τους ανωτέρω ουσιαστικούς κανόνες δικαίου, με ορθή υπαγωγή σ' αυτούς των πραγματικών περιστατικών, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, θα κατέληγε στο ορθό αποδεικτικό πόρισμα, ότι η εκ μέρους του 2ου αναιρεσιβλήτου, οδηγού του ΙΧΦ αυτοκινήτου, παραβίαση της εκ δεξιών προτεραιότητας, την οποία είχε εκ του νόμου ο αναιρεσείων, αποτελούσε αντικειμενικά πρόσφορη αιτία της επέλευσης της επίδικης σύγκρουσης, έστω και με τη μορφή συνυπαιτιότητας, ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, αναφορικά με την υπαιτιότητα - συνυπαιτιότητα στην πρόκληση του τροχαίου ατυχήματος από τους εμπλακέντες σ' αυτό οδηγούς και έτσι στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση. Στην προκειμένη περίπτωση από την παραδεκτή επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δίκης (άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει, ότι σε τροχαίο ατύχημα, που συνέβη στις 29-7-2003, σε ισόπεδο κόμβο - διασταύρωση ανώνυμης οδού με την οδό ..., στην κωμόπολη ...

του Ν. Καβάλας, συγκρούστηκε ΙΧΦ αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο 2ος αναιρεσίβλητος και είχε προστηθεί στην οδήγηση αυτού από την 1η αναιρεσίβλητη, ομόρρυθμη εταιρεία, ιδιοκτήτρια του οχήματος, το οποίο ασφάλιζε η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "...", στην δικονομική και ουσιαστική θέση της οποίας έχει υπεισέλθει το ΝΠΙΔ, με την επωνυμία ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ και χάριν συντομίας ΕΚ, ως ειδικός διάδοχος (άρθρ. 25 παρ. 4 του Ν. 489/1976) λόγω ανάκλησης της άδειας λειτουργίας αυτής, ήδη 3ο αναιρεσίβλητο, κατά το οποίο ατύχημα ο αναιρεσείων, οδηγός μοτοσυκλέτας τραυματίστηκε σοβαρά, διότι υπέστη τετραπάρεση και μετακινείται πλέον με αναπηρικό αμαξίδιο. Ο παθών και ήδη αναιρεσείων άσκησε την από 20-12-2004 (αρ. κατ. 431/2004) αγωγή, με την οποία ζητούσε αποζημίωση για υλικές ζημιές και σωματικές βλάβες, πρόσθετη αποζημίωση του άρθρου 931 ΑΚ και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και συνολικά το ποσό των 534.863,74 ευρώ. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η υπ' αρ. 228/2005 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, η οποία έκρινε αποκλειστικά υπαίτιο τον ενάγοντα και απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Ο ενάγων άσκησε την από 11-11-2005 (αρ. κατ. 1030/2005) έφεση, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία απέρριψε την έφεση ως ουσιαστικά αβάσιμη επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση. Περαιτέρω, από την επιτρεπτή, κατ' άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του, ως προς το ουσιώδες ζήτημα της υπαιτιότητας δέχθηκε τα ακόλουθα: "Την 29-7-2003 και περί ώρα 18:00 ο 2ος εναγόμενος, οδηγώντας το υπ' αρ. κυκλ. ... ΙΧΦ αυτοκίνητο της ιδιοκτησίας της 1ης εναγομένης, στην οδήγηση του οποίου είχε προστηθεί από την τελευταία και το οποίο ήταν ασφαλισμένο στην 3η εναγομένη ασφαλιστική εταιρία "... Α.Ε.Γ.Α.", για τις υλικές ζημιές και σωματικές βλάβες, που θα προξενούσε σε τρίτους από την κυκλοφορία του, έβαινε κανονικά, ήτοι με μικρή ταχύτητα επί της ανωνύμου οδού της ...ς Ν. Καβάλας, προερχόμενος από το λιμάνι της ... απ' όπου είχε ξεφορτώσει άμμο. Όταν έφθασε στη διασταύρωση της οδού επί της οποίας εκινείτο με την παραλιακή οδός, ακινητοποίησε το όχημά του, προκειμένου, αφού ελέγξει την κίνηση επί της διασταύρωσης, η οποία στερείται σήμανσης, να διασχίσει αυτήν και κατευθυνθεί προς την απέναντι πλευρά της ανωνύμου αυτής οδού και εκείθεν στην επιχείρησή του (μάνδρα). Πρέπει όμως να σημειωθεί εδώ και πως η οδός ... είναι διπλής κατεύθυνσης, έχει πλάτος 8,10 μ., η κατάσταση αυτής ήταν ξηρά, υπήρχε πολύ καλή ορατότητα, λόγω του επαρκούς φωτισμού της ημέρας, η κυκλοφορία των οχημάτων ήταν καλή και το ανώτατο επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας είναι 50 χιλ. ανά ώρα, ως κατοικημένη περιοχή, γεγονότα που προκύπτουν από την από 29.7.2003 έκθεση αυτοψίας του τροχαίου ατυχήματος. Έτσι ενεργώντας ο 2ος εναγόμενος διεπίστωσε ότι από δεξιά του κινούνταν το υπ' αριθμ. κυκλ. ... Ι.Χ.Ε. αυτ/το, οδηγούμενο από τον Α. Π., το οποίο είχε ανάψει το αριστερό φλας, προκειμένου να εισέλθει, στην ανώνυμη οδό που κινούνταν αυτός (2ος εναγόμενος). Ενόψει όμως του γεγονότος, ότι το εν λόγω όχημα κινούνταν με μικρή ταχύτητα στην οδό ... και βρισκόταν σε απόσταση 20 περίπου μέτρων από το κέντρο της διασταύρωσης, ο 2ος εναγόμενος, αφού είδε ότι κανένα άλλο όχημα δεν κινούνταν στην ανωτέρω οδό, εισήλθε στη διασταύρωση, επιχειρώντας να την διασχίσει με πολύ μικρή ταχύτητα, ήτοι 22 χιλ. ανά ώρα κατά την ένδειξη του ταχογράφου του οχήματός του, προκειμένου να περάσει απέναντι. Καθόν χρόνο όμως το αυτ/το του 2ου εναγομένου είχε εισέλθει πλέον ολόκληρο στη διασταύρωση, διανύσαν αρκετά μέτρα αυτής, ως αυτό προκύπτει από το συνταχθέν αρμοδίως σχετικό σχεδιάγραμμα, ο ενάγων, οδηγώντας και με

χωρίς κράνος την υπ' αριθμ. κυκλ. ... δίκυκλη μοτοσυκλέτα του επί της ανωτέρω οδού ... με κατεύθυνση από το δάσος ... προς το κέντρο του οικισμού με υπερβολική ταχύτητα, ήτοι άνω των 80 χιλ. ανά ώρα, έναντι της επιτρεπόμενης των 50 χιλ. ανά ώρα και επιχειρώντας, χωρίς σύνεση και προσοχή (άρθρ. 12 ΚΟΚ) να προσπεράσει από αριστερά το προπορευόμενο απ' αυτόν πιο πάνω υπ' αριθμ. κυκλ. ... Ι.Χ.Ε. αυτ/το του Α. Π., εισήλθε σ' αυτήν (διασταύρωση) με αποτέλεσμα, χωρίς να τροχοπεδήσει και χωρίς να ενεργήσει οποιονδήποτε ελιγμό, να προσκρούσει με αυτήν (μοτοσυκλέτα του) και με σφοδρότητα, στον εμπρόσθιο δεξιό τροχό του άνω Ι.Χ.Φ. αυτ/του. Τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά, ως προς τις συνθήκες του ατυχήματος προκύπτουν ίδια 1) από την κατάθεση του αυτόπτη μάρτυρα Α. Π., που λήφθηκε κατά την προδικασία και ο οποίος μεταξύ άλλων, σαφώς, κατέθεσε ότι "...το φορτηγό είχε σταθμεύσει να ελέγξει. Αφού είδε εμένα να ανάβω φλας για να στρίψω αριστερά... προχώρησε ευθεία... Ακούω ένα μεγάλο θόρυβο από τη μηχανή η οποία με προσπέρασε από αριστερά με μεγάλη ταχύτητα... πάνω από 80 χιλ..." η δε κατάθεση αυτή δεν αντιφάσκει προς την ανωμοτί κατάθεση του 2ου εναγομένου στην πρωτόδικη δίκη και 2) από την από 29.7.2003 έκθεση αυτοψίας Τροχαίου ατυχήματος, που συνέταξε ο Λιμενοσταθμάρχης ...ς. Αντίθετα 1) η κατάθεση του μάρτυρα του ενάγοντος και αδελφού αυτού, ο οποίος στην προδικασία ουδέν είπε περί των συνθηκών του ατυχήματος, τις οποίες σήμερα γνωρίζει και μεταφέρει στο Δικαστήριο, τα όσα άκουσε από την μάρτυρα Σ. Τ. και 2) η ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του ενάγοντος Σ. Τ., οικογενειακής του φίλης, η οποία στην προαναφερόμενη ένορκή της βεβαίωση, ληφθείσα μετά πάροδο 18μήνου από του ατυχήματος, βεβαιώνει μεταξύ άλλων ότι "...κοίταζε από το σπίτι της στο δρόμο, πίνοντας καφέ... το Ι.Χ.Ε. αυτ/το να μπαίνει στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας, της οδού ..., δηλαδή, στο ρεύμα που ήταν για κίνηση των οχημάτων με κατεύθυνση από το κέντρο της ...ς προς το δάσος αυτής... η μοτοσυκλέτα έτρεχε με 50-60χιλ. την ώρα... ο οδηγός του Ι.Χ.Φ. αυτ/του μπήκε στην οδό ... χωρίς να σταματήσει καθόλου, ενώ η μοτοσυκλέτα απείχε ελάχιστη απόσταση απ' αυτό..." δεν είναι πειστικές, διότι έρχονται σε οξεία αντίθεση, με την κατάθεση του άνω αυτόπτη μάρτυρα του 2ου εναγομένου και την ανωμοτί κατάθεση του τελευταίου, καθώς και με την άνω έκθεση αυτοψίας και το συνταχθέν σχετικό σχεδιάγραμμα τροχαίου ατυχήματος, αλλά και διότι ο πρώτος μάρτυρας του ενάγοντος συνδέεται με αυτόν με στενή συγγενική σχέση. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου ενισχύεται ακόμη περισσότερο και από την γενόμενη ολοσχερή καταστροφή της μοτοσυκλέτας και τον σοβαρό τραυματισμό του ενάγοντος, το οποίο και ομολογεί. Κατά τα ανωτέρω και σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη μείζονα σκέψη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η επέλευση της σύγκρουσης των οχημάτων οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα του ενάγοντος, διότι δεν είχε ρυθμίσει την ταχύτητα της μοτοσυκλέτας του σύμφωνα με το ανώτατο επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας και οδηγούσε χωρίς σύνεση και με διαρκώς τεταμένη την προσοχή του, παραβιάζοντας, την προτεραιότητα του 2ου εναγομένου, ο οποίος αν και κινούμενος από αριστερά σε σχέση με τον ενάγοντα οδηγό, είχε εισέλθει πρώτος στην εν λόγω διασταύρωση και μάλιστα είχε διανύσει το μεγαλύτερο μέρος αυτής (άρθρ. 12, 19 και 20 του ΚΟΚ). Αντίθετα στοιχεία που να θεμελιώνουν οποιαδήποτε συνυπαιτιότητα του 2ου εναγομένου οδηγού στην επέλευση του ατυχήματος δεν προέκυψαν. Κατ' ακολουθίαν όλων των παραπάνω η αγωγή, η οποία είναι νόμιμη (άρθρ. 914, 922, 926, 297, 298, 930, 931, 932, 330, 340, 341, 346, 481 ΑΚ 2, 4, 9, 10 του Ν. ΠΠΝ/1911, 1, 2, 5 § 2, 10 § 1 Ν. 489/1976, 1047 ΑΚ), πρέπει να απορριφθεί, ως κατ' ουσίαν αβάσιμη". Κρίνοντας έτσι το Εφετείο παραβίασε εκ πλαγίου τις ανωτέρω ουσιαστικού

κανόνα δικαίου διατάξεις και ειδικότερα, την διάταξη του άρθρου 26 παρ. 5 του Ν. 2696/1999, με εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στους ανωτέρω κανόνες δικαίου, που εφάρμοσε, με ελλειπίς και αντιφατικές αιτιολογίες, ως προς το ουσιώδες ζήτημα της υπαιτιότητας-συνυπαιτιότητας, με συνέπεια να υπάρχουν αμφιβολίες, εάν συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την εφαρμογή των ανωτέρω κανόνων δικαίου και ιδίως, περί της προτεραιότητας σε ισόπεδο οδικό κόμβο. Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις ανέλεγκτα αναιρετικά παραδοχές του το Εφετείο δέχτηκε, ότι τη στιγμή του ατυχήματος υπήρχε καλή ορατότητα λόγω φωτισμού ημέρας και καλές συνθήκες κυκλοφορίας. Εντούτοις έχει ελλιπή αιτιολογία ως προς τις συνθήκες της σύγκρουσης, διότι δεν αναφέρει, 1) εάν η οδός ... ήταν ευθεία στο σημείο του ατυχήματος και σε καταφατική περίπτωση, σε πόσα μέτρα προς τα δεξιά του ζημιωμένου φορτηγού αυτοκινήτου, ώστε να ελεγχθεί, εάν ο οδηγός του φορτηγού αυτοκινήτου, ενόψει και της υπερυψωμένης θέσης στην οποία βρισκόταν, είχε τη δυνατότητα να αντιληφθεί τη μοτοσυκλέτα ή όχι και σε καταφατική περίπτωση, από πόση απόσταση την είδε ο οδηγός του φορτηγού ή μπορούσε να την αντιληφθεί, προκειμένου να ελεγχθεί στη συνέχεια, εάν μετά την είσοδό του στη διασταύρωση, αντικειμενικά ήταν δυνατόν να ακινητοποιήσει το ΙΧΦ αυτοκίνητο με τροχοπέδη ή να εκτελέσει αποφευκτικό ελιγμό προς τα αριστερά, που θα απέτρεπε την σύγκρουση ή θα μείωνε τις συνέπειές της, 2) δεν καθορίζει το σημείο της σύγκρουσης, εντός της διασταύρωσης και ειδικότερα, σε ποιο ρεύμα κυκλοφορίας της οδού ... εντοπίζεται τούτο, ώστε να ελεγχθεί αφενός μεν, εάν ήταν δυνατό το ΙΧΦ αυτοκίνητο να ελιχθεί εντός της διασταύρωσης, είτε με αποφευκτικό ελιγμό ή με έγκαιρη τροχοπέδη, αφετέρου δε εάν ο παθών-οδηγός της μοτοσυκλέτας και ήδη αναιρεσειών είχε τη δυνατότητα, με ελιγμό ή τροχοπέδη, να αποφύγει τη σύγκρουση, 3) έχει αντιφατική αιτιολογία ως προς το ζήτημα της παραβίασης παραχώρησης προτεραιότητας στον ισόπεδο οδικό κόμβο, που είναι ζήτημα ουσιώδες για την διάγνωση της ύπαρξης αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της ως άνω παράβασης του άρθρ. 26 παρ. 1 και 5 του Ν. 2696/1999 και του αποτελέσματος, που επήλθε (δηλ. της σύγκρουσης). Ειδικότερα, ενώ το Εφετείο δέχεται ότι το ΙΧΦ εκινείτο από αριστερά της μοτοσυκλέτας και εισερχόταν σε ισόπεδο κόμβο, χωρίς σήμανση, όπου συνεπώς ισχύει η εκ δεξιών προτεραιότητα (άρθρ. 26 παρ. 5), η παράβαση της οποίας αντικειμενικά αποτελεί πρόσφορη αιτία της σύγκρουσης, ανεξάρτητα από τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντα και ήδη αναιρεσειόντος, που εκινείτο από δεξιά και συνεπώς είχε εκ του νόμου την προτεραιότητα, που βέβαια δεν είναι πάντα απόλυτη και μπορεί κατά τις περιστάσεις να στοιχειοθετηθεί και συνυπαιτιότητα του έχοντος την προτεραιότητα, εντούτοις το Εφετείο εντελώς αντιφατικά δέχεται, ότι ο οδηγός της μοτοσυκλέτας-αναιρεσειών παραβίασε την προτεραιότητα, που είχε το ΙΧΦ, διότι τούτο (ΙΧΦ) είχε εισέλθει πρώτο στη διασταύρωση, ερμηνεία που δεν συνάγεται από την διάταξη του άρθρου 26 παρ. 5 του Ν. 2696/1999, αν και το ΙΧΦ εκινείτο από αριστερά της μοτοσυκλέτας, σύμφωνα με τις παραδοχές της απόφασης και συνεπώς, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην μείζονα σκέψη, όφειλε κατ' αρχήν ο οδηγός του ΙΧΦ αυτοκινήτου να παραχωρήσει την προτεραιότητα στην μοτοσυκλέτα. Στη συνέχεια, το Εφετείο, με την εσφαλμένη παραδοχή ότι προτεραιότητα είχε το ΙΧΦ αυτοκίνητο, κατέληξε στο αποδεικτικό του πόρισμα, ότι αποκλειστικά υπαίτιος ήταν ο οδηγός της μοτοσυκλέτας, που είχε αναπτύξει υπερβολική ταχύτητα άνω των 80 χλμ/ώρα, που υπερέβαινε το επιτρεπόμενο όριο των 50 χλμ/ώρα λόγω κατοικημένης περιοχής. Με τις ανωτέρω όμως ελλειπίς και αντιφατικές αιτιολογίες καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός

έλεγχος, εάν ο οδηγός του ζημιογόνου ΙΧΦ αυτοκινήτου, ήδη 2ος αναιρεσίβλητος είχε αντικειμενική αδυναμία να αντιληφθεί τη μοτοσυκλέτα ή δεν την αντιλήφθηκε, διότι δεν επέδειξε την προσοχή και επιμέλεια συνετού οδηγού, που πλησιάζει σε ισόπεδο οδικό κόμβο χωρίς σήμανση και υποχρεούται να καταβάλει "ιδιαιτέρη" προσοχή, για να μην προκαλέσει κίνδυνο ή παρακώλυση της κυκλοφορίας στους λοιπούς χρήστες της οδού και κυρίως στους κινούμενους από δεξιά του, όπως ο αναιρεσεύων, στους οποίους οφείλει να παραχωρήσει προτεραιότητα, ανεξάρτητα από την τυχόν συνυπαιτιότητα του αναιρεσειόντα, που κατά την ανέλεγκτη παραδοχή του Εφετείου είχε υπερβεί το όριο ταχύτητας της κατοικημένης περιοχής. Επομένως, το Εφετείο παραβίασε εκ πλαγίου τις ανωτέρω ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330, 914 ΑΚ, 10 Ν. ΓΠΝ/1911, 12 παρ. 1, 19 παρ. 1-3 και κυρίως το άρθρο 26 παρ. 1 και 5 του Ν. 2696/1999-ΚΟΚ, με εσφαλμένη υπαγωγή στο πραγματικό των ανωτέρω ουσιαστικών κανόνων δικαίου, των πραγματικών περιστατικών, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν με ελλιπή και αντιφατική αιτιολογία, που δεν καθιστά εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο, εάν συνέτρεξαν ή όχι οι νόμιμες προϋποθέσεις, που απαιτούνται για την πληρότητα του πραγματικού των ανωτέρω ουσιαστικών κανόνων δικαίου, που εφάρμοσε, και έτσι κατέστησε την απόφασή του αναιρετέα για έλλειψη νόμιμης βάσης. Επομένως ο 2ος αναιρετικός λόγος εκ του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος. Σημειώνεται, ότι η περαιτέρω αιτίαση του αναιρεσειόντα, ότι παραβιάστηκε το δίδαγμα κοινής πείρας, σύμφωνα με το οποίο λόγω του όγκου και του βάρους του ΙΧΦ αυτοκινήτου, εάν τούτο είχε ακινητοποιηθεί πριν την είσοδό του στη διασταύρωση, δεν θα προλάβαινε να αναπτύξει ταχύτητα 22 χλμ/ώρα, όπως δέχεται η προσβαλλόμενη και ότι συνεπώς προκύπτει, ότι τούτο δεν είχε ακινητοποιηθεί πριν την διασταύρωση, όπως αντίθετα δέχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, διότι η παραβίαση αυτή δεν αφορά ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή πραγματικών γεγονότων σε κανόνα δικαίου, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 559 παρ. 1β' ΚΠολΔ, αλλά αναφέρεται στην εκτίμηση επιχειρήματος του αναιρεσειόντα και συνεπώς, εκφεύγει του αναιρετικού ελέγχου κατ' άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ. Επίσης, η αιτίαση του αναιρεσειόντα, ότι το Εφετείο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την κρίση του, περί υπερβολικής δήθεν ταχύτητας, που αυτός είχε αναπτύξει, διότι, αρκέστηκε μόνο στο γεγονός ότι η μοτοσυκλέτα είχε καταστραφεί ολοσχερώς, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι δεν αφορά αυτοτελή ισχυρισμό, αλλά επιχείρημα του Δικαστηρίου, ενισχυτικό της κρίσης του, για την υπερβολική ταχύτητα της μοτοσυκλέτας, που αντλήθηκε από τις αποδείξεις και δεν ελέγχεται αναιρετικά (άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ).

Περαιτέρω, με δεδομένο ότι η αναιρετική εμπέλεια του κατά τα ανωτέρω γενόμενου δεκτού 2ου λόγου της αίτησης αναίρεσης οδηγεί στην παραδοχή της αίτησης αναίρεσης, καθίσταται πλέον αλυσιτελής, άλλως παρέλκει η εξέταση του 1ου αναιρετικού λόγου εκ του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, που επίσης αποβλέπει στην αποδοχή της αναίρεσης για την ευθεία παραβίαση των ανωτέρω ουσιαστικών κανόνων δικαίου και πλήττει το ίδιο κεφάλαιο της υπαιτιότητας - συνυπαιτιότητας στην πρόκληση του τροχαίου ατυχήματος. Συμπερασματικά, κατόπιν όλων αυτών, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω έρευνα στο Δικαστήριο, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και του οποίου είναι δυνατή η συγκρότηση από άλλους Δικαστές (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ). Επίσης, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου που έχει καταθέσει ο αναιρεσεύων για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης (άρθρο 495 παρ. 3 περ.

Β' δ' ΚΠολΔ) και να καταδικαστούν οι αναιρεσίβλητοι λόγω της ήττας τους (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ) στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσείοντα, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο αίτημα αυτού, όπως ειδικότερα, ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Αναιρεί την υπ' αρ. 659/2006 οριστική απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θράκης (ειδική διαδικασία του άρθρου 681Α ΚΠολΔ).
Παραπέμπει την υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο ως άνω Δικαστήριο, που θα συγκροτηθεί από άλλους Δικαστές.
Διατάσσει να επιστραφεί στον αναιρεσείοντα το παράβολο, που έχει κατατεθεί για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης.

Και

Καταδικάζει τους αναιρεσιβλήτους στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσείοντα, που ορίζει σε τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 9 Φεβρουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Σελίδα 20 της 301/2018 πολιτικής απόφασης του Αρείου Πάγου Θ.Π.